

יעקב שרת / איש ומאדים מיכתבים במר נפשי

לאדוני הנשיא - שלום רב.

צעד הנועז בביקור חבלן לא-יהודי, שנפצע קשה מפני שקיבל פקודה למנוע התנקשות בחיי ראש-עיריית איל-בירה - צעד שעשך שותף, ואפילו ערב, לא רק למדיניות של חיים-בצוותא של העם היהודי בישראל עם העדה הדרונית בישראל, אלא גם למדיניות של חיים-בצוותא עם עמו של האיש אשר ניצל בזכות החבלן הדרוזי, למינע, מאיבוד גפיו התחתונים - רומם אותך בעיני מאד.

מחווה אמיצת-לב שכזאת נוכח הסכנה, שמכתב-האיום הבא מטעם "רוצח-ציון" (שם אירגון-הגג של "בני ציון", י"ט"ן וט"ט) יישלח אליך (מייד לאחר זה שנשלח לרפיק חלבי), אולי לא תנקה אותך, אם מעט ואם הרבה, מכתם היותך נשיא מדינת-ישראל בשנות הפיכתה ממדינת אור-לגויים למדינת סיקריקין וקוטעי-גפיים - ויקשה להגיד שזה כבוד גדול - אבל איך אמר בגין! "כבן אדם" עשית מעשה למות: אנושי, לבני, אמפאתי.

חבל, אדוני הנשיא, חבל מאוד, שאחרי הצעד הנועז הזה, לא נותר בך כוח לעשות צעד פחדני-שפנפני, ולבקר גם את שני קטועי-הגפיים - אתה יודע מי - השוכן בים בבת-חולים העומדים בתחום שליטת מדינתך. אילו אתה ורעייתך הייתם צועדים ללא ליווי צבאי, ללא צופרים ואופנועים מלפנים ומאחור, ובידיכם זרי פרחים, ומרכינים ראש ליד הקיסעים הללו, ושואלים לשלום - ואמילו לא נעים - אולי לא הייתם מצליחים בכך את מדינת-ישראל מן התחום הברייוני שהיא גולשת לתוכה בעיניים פקוחות, אבל הייתם גואלים אותה כלשהו מקלונה, קודם כל בעיני אזרחיה.

רק אל-נא תגיד לי, אדוני הנשיא, האמין לעשות את הנועז אך לא את הפחדני, כי עדיין אין לדעת מי-ומי היו מבצעי "המעשים הנפשעים". מה זה חשוב? אם אתה סבור, שנגזר על עמך היהודי שבישראל לחיות בצוותא עם ערביי ארץ-ישראל שממערב לירדן, מה חשיבות יש לזהות קטועי-הגפיים, שעה ששם, בבית-החולים, שוכבים שני אנשים קיסעים, שאיתם ועם בניהם ועם אחיהם אתה מתימר לחיות בצוותא; שעה שברחבי-ישראל עומים אורחים נבוכים ולא יודעים: עים: אולי בכל זאת, "המעשים הנפשעים" היו, "טובים ליהודים"? שעה שבעולם כולו יצא שמנו לדראון כלאחאבים, ועליך, אדוני הנשיא, ועל כל ארץ ישראל, מורים היום באצבע ושואלים: הכבשת וגם קטעת?

שלך,

אזרחי-ישראל חביבים,

אנא, יהודים, אל נא תפצו מעורכם, אל תיתפסו למסקרות חפוזות!

הגורמים האחראים כבר נצטוו לחקור היטב ולגלות יד מי היתה במיבצע קטיעת-הגפיים האחרונים, שבוצעו עו בשכם וברמאללה. נהגו נא בקור-רוח, בשליטה עצמית מכובדת.

אל-נא תשכחו, כי לערבים מסורת מפוראת של מאבקי-פינים עקובים מדם, ומה הפלא? הרי כולם רוצים חיים מושבעים, המסוגלים לכל דבריתועבה כלפי עצמם וכלפי אחרים גם יחד - ויש קשר בין שתי התופעות, שכן מי שנוהג אלימות באחיו, לא יירתע מאלימות כלפי הנחשב בעיניו כור, ולהיפך. מי שמסוגל לפגוע באלימות בזרים, ייווכח עד מהרה כי הוא מסוגל לעשות אותו דבר כלפי אחיו. ובכלל, יש יותר מסיבה אחת להתנקשות גורמים ערביים בראשי העיריות הלאומנים ב"גדה", "אלפתח" אינו מרוצה מנוהגם העצמאי; חוסיין אינו מרוצה מהתרחקות ממנו; אש"ף מסוגל לפגוע באזרחים צוננת בערבים, שעה ששורר ביטחון מלא כי הכל יניחו שהמבצעים יהודים (מה לעשות, עובדה מצערת היא, שמשום-מה התייהור הראשון המנקר בלב כל אדם בארץ ובעולם הוא שדווקא יהודים ביצעו את המעשה, ומה גם ששלושים יום לפני כן, אחר ערבים - איש טען וא שיתכן כי מדובר ביהודים - רצחו שישה יהודים בחברון זעק שר החקלאות של ישראל: "דם יהודים לא יהיה הפקר!". ומי, רבותי, לא זוכר את רצח ג'אנחו? ואת רצח חוזאנדר? ואת מכוניות-התופת בביירות? הערבים מסוגלים לכל!

אז מה הפנים הנפולות הללו? מדוע הרגשה הקשה הזאת, כאלו יום קטיעת הגפיים בגדה היה יום שחור למדינת ישראל, יום אשר ירותק לדורות אל חוליות שלשלת-הדמים של ארץ-אוכלת-יושביה - חברון, צפת, דיר-יאסין, כפר-ציון, קיביה, כפר-קאסם? האם סבור מה מישהו, שלא חשב מי קטע את הגפיים, יהודי או ערבי, מפני שכך או כך, המצב הקיומי של קטיעת-גפיים, פירושו אך ורק שפיכת עוד ועוד שמן על מדורת-

המשטמה, פירושו דהירת אל-בלם אל מעבר לסף-השפיות, הנאחזות בשארית כוחותיה בתקוות שלום, בניין ויצירה?

האם הלאם קטיעת-הגפיים גרם למישהו לחשוב, שאת ספירת "מאת שנות המלחמה" של הרמטכ"ל רפאל איתן, התחלנו ביום השני השחור של שכם - רמאללה - חברון מההתחלה - ובפעם המי יודע כמה - וחשש מכרסם ומנקר בלב, שמה יגיע רגע, שלאחד הצדדים לא יהיה עוד כוח להתחיל לספור ימאה מהתחלה, ושחצד הזה, משום-מה, יהיה הצד שהוא מיעוט, ולא דווקא הצד שהוא רוב, ואני מתכוון למיעוט היהודי בים הערבי שמסביב (כולל מצרים)?

שוטים שבעולם! הרי אם זה כך, האין אנו צריכים לשמוח ולעלוז ולעשות את "יום קטיעת הגפיים" ליום הג'לאומי-חינוכי? הרי סוף-סוף מבין עכשיו כל אחד - ואפילו יפיי-הנפש - שלאור המצב בשטח, ובכלל, פשוט אין לנו ברירה! את הערבושים האלה צריך ללמד לקח פעם אחת ולתמיד, מפני שבאמת נמאס לנו להתחיל לספור את "מאת שנות המלחמה" עד השלום המיוחל כל פעם מהתחלה - ואז מישהו צריך להתחיל במצווה, מפני שהם לא עושים לרב דרוקמן טובה ולא מתים בבת אחת מיתה טבעית חרף תפילותיו.

כן, לקטוע פה ולקטוע שם. ואפשר גם לסרט ולעקר, אולי גם להרעיל, והכי טוב - להמריד! מפני שאם הם יתמרדו, אז נוכל פשוט לחסל אותם כמו שיריגים בלי בעיות באסיר בורה, שדמו הפקר. את זה אפילו העולם האנטישמי בינן! התקוממות זה לא דבר סימפאטי בעיני איש. ולא לשכוח: למעוך את הקוצים כשהם נובטים, לחסל אותם כשהם קטנים! ערבושים זה לא בני-אדם. כבר השם הזה, שכל כך מתאים להם, מכשיר את החיסול. עובדה, כשקראו ליהודים "ז'ודים", זה הפך אותם אחת-שתיים לקורבנות, ואף אחד לא קם, מפני שהשם הזה תירץ הכל. לאנשים כאלה, בעלי כינוי משפיל שכזה, אין שום זכות לחיות. לנו לא יספרו.

אז כל זמן שיש לנו נשק, והשלטון בידינו, צריך לעשות את החיים שלהם לגיהנום. מי מהם שהגיהנום לא ימצא חן בעיניו - יצביע ברגלים. ("אני כבר שומע, שבעלי מומן מביניהם מוציאים את הכסף שלהם לירדן... ההתפרעויות לא ישימו קץ להתנחלויות, הן יגרמו לבריחת תושבים מהגדה..." משה דיין, "דיעות אחרונות", 20.5.80).

כשאנשים מרגישים רע, מרגישים חוסר-בטחון, אי-נוחות קיומית, נפשית ופיסית - הם יורדים! ואם הם... רגע אחד, על מי דיברתי עכשיו? את, כן, הערבים! אז אם הם יתעקשו ולא ירדו, אפשר - הארץ עוד לאי-כל-כך קטנה - להקים כבשנים. לא, לא גור-לים. קטנים כאלה. אבל יעילים. שהעשן לא יהיה רב ויתפזר מהר. והעיקר, לחיות כל הזמן הומאניים. לא לאבד צלם-אנוש. להגיד להם: אנחנו לא רוצים להרע לכם. אין לנו שום ריב איתכם. הרי בסך הכל אתם לא רוצים עצמאות, מדינה, דגל. אתם רוצים לחיות טוב. בשקט. ראו, זה העמים שקיבלו עצמאות מאז מלחמת-העולם השנייה מאושרים! מה יצא להם מהשקיקה הזאת לריבונות? רמת-החיים ירדה. איכות-החיים ירדה. הרמה התרבותית ירדה. המשק במשבר. המצב הבטחוני רועע. מצב-הרוח הכללי ירוד. מריבות פנימיות אוכלות בכל-פה. תאמינו לנו! ואם קומץ-מנהיגים מטורפים רוצים עצמאות, מפני שבאופן זה הם יחזקו את המעמד האישי שלהם, מה זה יתן לכם? אז אם תהיו ערבים טובים, ערבים שקטים, ניתן לכם לעבוד אצלנו, לבנות, לקטוף, הכל. אבל תזכרו את מקומכם, והעיקר, אל תשכחו את ההבדל בין ערבי עם גפיים וערבי בלי גפיים!

יהודים, אל ספוד ואל בכות ואל ירוד לעת כזאת. השלום מעולם לא היה קרוב יותר. עוד כמה צעדים לבראים בכיוון הנכון - אתם שם, הקיסעים, מה לעשות, אם לא תוכלו ללכת נעלה אתכם על המשאית - ומקץ מאה שנות-מלחמה הארץ תשקוט מאה שנות חורבן.

ברחמים גדולים

אדוני ראש הממשלה,

בהודעתך בכנסת אחרי מיבצע הקיסועים שבוצע בשטח שאתה אחראי לנעשה בו, אמרת כי "כבן אדם" אתה מצטער על המקרה.

אודה לך אם במכתב חוזר תבהיר לי מהי הרגשתך כראש ממשלה, וכשר ביטחון.

בהכנעה,

לראש האופוזיציה

שמעון פרס שלום,

בנאומך בכנסת הרהבת עוז, חרף תמר, שושנה, שלמה ועמוס, להשתמש במלה "כלימה" בתיאור הרגשתך נוכח מיבצע קיסועי-הגפיים. אנא שא ברכה על שהקי-לות בכך, ולו כזית, מיסורי.

בברכה,

אל ראש שב"כ,

הנני מקווה נאמנה, כי את מיבצע קטיעת-הגפיים ביצעו יהודים, ובטוח שאם רק תרצה, תוכל למצוא אותם.

אתה אולי רוצה לדעת מדוע אני מקוה שיהודים ולא ערבים עשו את זה? השלום, חושב שאתה תוכל למצוא אותם! או, אז אני אגיד לך: מפני שאם ערבים עשו את המיבצע המתוחכם והמתואם הזה, אז אוי-אובי לכולנו (עיין כתבי בן-גוריון על הפער האיכותי, ודי להכימא ברמיזא, ולשיטא בפיוצא).

ומדוע אני חושב שאתה תוכל למצוא אותם? או, אז אני אגיד לך: אם יהודים עשו את זה, אז ברור שמדובר במחתרת. מה זאת אומרת מחתרת? מחתרת זאת אומרת אקלים חברתי, רעיון, מטרה, ארגון, מידרג, יוזמה, מודיעין, תכנון, ביצוע, משאבים פיסיים (כסף, נשק, אביזרי חבלה, רכב, תחפושות המאפשרות תנועה בשטחים יומם-לילה, של ערבים, ושל חיילי צה"ל), משאבים אנושיים (בני אדם בעלי יכולת-ביצוע מעולה, נועזים ביותר, מתמצאים היטב בשטח, אדוקים במסירותם).

הזן כל אחד מהמאפיינים הללו במחשב הגדול של מס-ההכנסה. אח"כ תיתן פקודה לחלוץ על הכפתור הנכון, המחבר את כולם. את כל השמות שתקבל תעביר לבדיקות אליבי במכונת אמת. פעל! זוזו!

בידידות,

אל קצין מיבצעים

"רוצחי ציון",

אידיוט! אתה יודע מה עשית? אני אמרתי לך להרוג! להרוג אותם אני אמרתי לך! אז מה אתה עושה? קוטע רגליים! ומה יהיה עכשיו? עכשיו בסך הכל לשקר אין רגליים, אבל יהיה לו כיסא גלגלים! ודע לך, מטומטם מחורבן, קצב גפיים לא-יוצלה, בימינו תעמולה היא חלק של המלחמה! ולנו יש מלחמת מאה שנה! בן-אדם מת לא יכול לעשות עמו-לה. בן-אדם מת בקושי, יכול להיות קדוש, אבל בדרך כלל שוכחים אותו. אבל בן-אדם קיסע הוא לא בן-אדם אילם! המור ששמוך! ערבי! המישים מטוסי "לביא" מעופפים בשמים ומאה טנקי "מרכבה" שוע-טים בשטח לא יתקנו מה שיקלקל כיסא-גלגלים של (החל מתחנת רבת-עמון).

בזעם ובחרון עד היהודי האחרון,

אל לוחמי "רוצחי ציון",

מכאן ואילך, ועד להודעה חדשה, בכל ביצוע שהוא, בין נגד האויב הגוי (כן יאבדו כל אויביך!) בין נגד הבודד מבית (מהרסיין ומחריביין ממש יצאו!), המטען יונח לא תחת דוושת המצמד לאת תחת המגב השמאלי! מובן? אני רוצה את הראש! את הראש! ראש קטוע לא מרגיש ולא מרגישים יותר! רגליים קטועות, "מרגישות" את החסר לעולם! בדם ואש יפול עם טיפס,

לאהרון מגד שלום רב,

בפולמוסך האחרון עם עמוס עוז, טענת כי האנטי-שמיות היא גורם של קבע, ולפיכך, אם נחיה "שמויים" או "צודקים", או "לא-טועים", לא יהיה לכך שמץ השפעה על המצב האנטישמי הבלתי-רציונאלי. כך, בכל אופן, הבינותי את המסר שלך.

אני מציע לך לחשוב (גם לאור מיבצע קטיעת גפיים), מדוע הבדיחה "אנטישמי הוא מי ששונא יהודים יותר מהמגע להם" מצחיקה-מכאיבה כל-כך כל פעם מחדש.

בשחוק ובכאב,